

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 230.526 van 17 maart 2015
in de zaak A. 211.272/XIV-35.410**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 3. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Renaat Van De Sijpe
 kantoor houdend te 9100 Sint-Niklaas
 Heistraat 189
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor
Asiel en Migratie
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Carmenta Decordier
kantoor houdend te 9041 Gent-Oostakker
Harlekijnstraat 9

I. Voorwerp van het cassatieberoep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 8 januari 2014, strekt tot de cassatie van het arrest nr. 115.434 van 10 december 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Het cassatieberoep is toelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 10.283 van 6 februari 2014.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure ten einde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 7 januari 2015.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Renaat Van De Sijpe, die verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Corinne Flamang, die *loco* advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 6 augustus 2013 in hoofde van de verzoekers een beslissing waarmee hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (hierna: de vreemdelingenwet) van 3 juli 2013 niet-ontvankelijk wordt verklaard.

Eveneens op 6 augustus 2013 neemt de staatssecretaris in hoofde van iedere verzoeker afzonderlijk een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met een inreisverbod gedurende drie jaar.

Op 30 september 2013 stellen de verzoekers tegen de voornoemde beslissingen van 6 augustus 2013 een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Met een arrest van 10 december 2013 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

Enig middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een enig middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 149 van de Grondwet en van de artikelen 9ter en 39/65 van de vreemdelingenwet.

Zij voeren aan dat de Raad van State als administratieve cassatierechter mag oordelen of de vermelding van een type bij een aandoening al dan niet is gelijk te schakelen met een graad van ernst van de aandoening. In het standaard medisch getuigschrift wordt uitdrukkelijk melding gemaakt van diabetes type II waarbij tevens wordt benadrukt dat een levenslange behandeling noodzakelijk is, zodat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen ten onrechte stelt

dat het te dezen enkel om “een loutere beschrijving van de aandoening” zou gaan. In het bestreden arrest wordt niet geantwoord op het verweer van de verzoekers dat de graad van ernst niet méér kan worden benadrukt dan door het vermelden van het type van de aandoening. De opmerking in het bestreden arrest over wie al dan niet over de ernst van de aandoening mag beslissen, is weinig dienstig vermits de verzoekers dit niet in vraag hebben gesteld. Volgens de verzoekers stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen foutief dat zij niet hebben geconcretiseerd welke vermeldingen in het standaard medisch getuigschrift dan wel volstonden. Zij merken tot slot op dat volgens vaste rechtspraak van de Raad van State de ernst van die aandoening niet enkel uit punt B van het standaard medisch getuigschrift hoeft te blijken doch evenzeer elders uit het getuigschrift.

Beoordeling

5. De door artikel 149 van de Grondwet aan de rechter en door artikel 39/65 van de vreemdelingenwet specifiek aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgelegde verplichting om zijn rechterlijke uitspraak te motiveren heeft het karakter van een vormvereiste. Een uitspraak is gemotiveerd in de zin van de voornoemde bepalingen wanneer de rechter duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Om te voldoen aan de jurisdictionele motiveringsplicht is het niet relevant of die motieven in rechte of in feite juist zijn. Wel moet de rechter expliciet of impliciet antwoorden op elke vraag, elke exceptie, elk middel en elk verweer van de partijen.

Te dezen lieten de verzoekers in een eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gelden dat de vermelding van diabetes “type II” in het standaard medisch getuigschrift wel degelijk een vermelding van de graad van ernst van de aandoening vormt en dat het kennelijk onredelijk is om tot het tegendeel te besluiten. In het bestreden arrest wordt daarop geantwoord dat blijkens de aanvankelijk bestreden beslissing bij de aanvraag om machtiging tot verblijf één standaard medisch getuigschrift werd gevoegd waarin onder het punt

“Diagnose” vermeld staat: “Diabetes type II, behandeld met dieet, beweging en per os (?) medicatie” en dat daarin geen enkele uitspraak wordt gedaan over de graad van ernst van de ziekte. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wijst erop “dat de verwerende partij *in casu* geen beoordeling heeft gegeven van verzoekers medische toestand, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan”, dat de verwerende partij “louter [heeft] geoordeeld dat niet werd voldaan aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet [...]” en hieruit “de gevolgen [heeft] getrokken zoals voorzien in artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard ‘indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid’”. Verder overweegt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat “volgens verzoekers ook de andere vermeldingen die voorkomen in het standaard medisch getuigschrift [volstaan], maar [dat] noch deze overtuiging noch het algemeen betoog dat zij daarover ontwikkelen in het verzoekschrift zonder te concretiseren welke vermeldingen in hun medisch getuigschrift dan wel volstonden, [...] aan het voormelde afbreuk [kunnen] doen”.

Met de voorgaande overwegingen beantwoordt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen terdege de kritiek van de verzoekers als zou de graad van ernst van de aandoening, anders dan in de aanvankelijk bestreden beslissing wordt vastgesteld, wel uit het bij hun aanvraag gevoegd standaard medisch attest blijken. De verzoekers maken wat dat betreft geen schending van de in artikel 149 van de Grondwet en artikel 39/65 van de vreemdelingenwet vastgelegde jurisdictionele motiveringsplicht aannemelijk. Verder komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe zelf te oordelen of dat standaard medisch getuigschrift al dan niet een voldoende duidelijke vermelding van de graad van ernst van de ingeroepen aandoening bevat. Het enige middel is in die mate, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

6. Uit de hiervoor aangehaalde motivering blijkt nog dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet uitsluit dat andere vermeldingen in het

standaard medisch getuigschrift eventueel kunnen volstaan om de graad van ernst van de aandoening aan te tonen. Hij stelt in het bestreden arrest enkel vast dat die vermeldingen te dezen niet kunnen volstaan omdat de verzoekers hun eigen overtuiging weergeven en een algemeen betoog ontwikkelen, zonder te concretiseren welke vermeldingen dan wel zouden volstaan. De verzoekers maken wat dat betreft geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk en het enige middel is ook in die mate ongegrond.

7. Het enige middel kan niet tot cassatie leiden.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het cassatieberoep.

2. De verzoekers wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 525 euro, elk voor een derde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien maart tweeduizend vijftien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Geert Debersaques,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Carlo Adams,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Geert Debersaques